

MENNYT TÄSSÄ JA NYT

Hillitty väripaletti, kauniit maalipinnat ja luonnonmateriaalit luovat pieneen punavuorelaisyksiöön ainutlaatuisen tunnelman, joka on yhtä aikaa maanläheinen ja ylevä.

SELINA VIENOLA KUVAT KREETTA JÄRVENPÄÄ

Eteisen sävymaailman Anni poimi patterin takana hyvin säilyneistä 1930-luvun maalikerrostumista.

Anni haluaisi olla modernimpi sisustaja, mutta on kuitenkin pääsemättömissä rakkaudestaan vanhoihin huonekaluihin ja esineisiin, joihin tekijät ovat painaneet kättensä jäljen. Artekista hankittu, Viktor Sundmanin keräminen maljakko edustaa kodin uudempaa kerrostumaa, samoin Kreetta Järvenpään valokuvateos.

Anni Rantasalon kodin ääntä-
laatuinen ilmapiiriin aistii jo
eteisessä. Täällä voi samanai-
kaisesti virittäytyä menneiden
vuosikymmenten tunnelmaan ja
aistia voimakkaasti tämän hel-
ken. Funkispeili on Old Timesista
ja pöytä kirppikseltä.

ANNIN LUONA
TILAKOKEMUS ON
MEDITATIIVINEN

Vanhoissa käsin tehdyissä esineis-
sä tarpeenmukaisuus yhdistyy
kauniisiin mittasuhteisiin. Puset
tikapuut ovat käytössä päivittäin

Ikkunautojen paljas, öljytty betonipinta on kaunis ja helppohoitoinen.

Estetiikka ja ekologisuus määrittävät Annin valintoja. Hän suosii kauniita ja kierrätettäviä luonnonmateriaaleja myös arkisissa käyttöesineissä.

Levollisuus, rauha ja olemisen paino asettuvat minuun jo eteisessä. **Anni Rantasalon** kotia kuvaillessani tekisi mieli käyttää huutomerkkejä, mutta huudahdusten sijaan tila kutsuu ihaillemaan hiljaisesti. Anni on tietoisesti tehnyt kodistaan lepopaikan, vastapainon arjen hektisyydelle. Tästä huolimatta sattuma on vaikuttanut vahvasti siihen, millä asunnossa näyttää. Asunnon väripaletti on nimittäin osittain sattuman sanelema.

– Tein asunnossa kuusi vuotta sitten täydellisen remontin, joka alkoi huolellisesta värihistorian kartoittamisesta. Käytännössä siis rapsutin kirurginveitsellä kerros kerrokselta esiin 100 vuoden aikana pinnoille kertyneet maalikerrostumat. Rakennus on valmistunut vuonna 1913, mutta päädyin kuitenkin palautamaan asuntoon sen 1930-luvun värikyksen, koska tämän vuosikymmenen pinnat olivat säilyneet parhaiten, Anni kertoo. Muutaman seinän alkuperäisen, patinoituneen maalipinnan Anni kuori esiin ja jätti näkyville kokonaan. Muut pinnat hän sen sijaan maalasi tempera-, öljy- ja kalkkimaaleilla asunnon 1930-luvun sävymaailman mukaisiksi.

Annin oma yritys, Maamusta, on erikoistunut vanhojen rakennusten julkisivujen ja interiöörien restauroinnin sekä kunnostamisen suunnitteluun ja dokumentointiin. Oma koti toimi aikanaan koelaboratoriona, jossa hän testasi erilaisia, perinteisiä maalausmenetelmiä: keittiö on maalattu pellavaöljymaalilla, eteinen munatemperalla ja makuuhuone kalkkimaalilla. Kaikki sävyt Anni on sekoittanut itse pigmenteistä, eikä hänen tarkkaa värisilmäänsä voi olla ihaillematta. Itse hän haluaa kuitenkin nostaa jalustalle edeltäjänsä, entisaikojen maalarit.

– Maalarit olivat aikoinaan arvostettu ammattikunta. Heillä oli mielelön asian tuntemus ja harjaantunut värisilmä, jonka uskon syntyneen siitä, että ennen ihmiset olivat tiiviimmässä yhteydessä luontoon, jossa väriyhdistelmät ovat aina tasapainoisia. Olen usein miettinyt, etten koskaan osaisi tehdä parempaa värisuunnittelua kuin 1900-luvun alun edeltäjäni, Anni toteaa.

Annin kodin väripaletin päätti siis oikeastaan hänen 1930-luvun kollegansa.

Siihen aikaan Punavuori oli köyhää työväen asuin-aluetta ja raha saneli pitkälti sen, mitä sävyjä seinissä käytettiin. Niinpä seinissä hohtavat lämpimät maavärit, keltaokra ja ruskea umbra, jotka olivat edullisia pigmenttejä.

Annin koti osoittaa vaikuttavasti sen, miten rakennuksen tyyli ja aikakausi kannattaa ottaa remontoimissa huomioon.

– Mielestäni on tärkeää hyväksyä asunto sellaisena kuin se on, eikä yrittää muuttaa sitä joksikin muuksi. Minun pikkuinen, 40-neliöinen kotini valmistui yli 100 vuotta sitten työväen asuinalueelle, joten on selvää, etteivät esimerkiksi hienot listoitukset ja koristeelliset kattorasetit kuulu tänne, hän pohtii.

– Oman kotini kunnostamisessa menin lähes äärimmäisyyteen asti asunnon ehdoilla. Ymmärrän kuitenkin, ettei näitä valintoja olisi voinut tehdä lapsiperheen kodissa. Toisinaan vähempikin riittää. Esimerkiksi miesystäväni ja hänen lastensa kodissa vanhojen peiliovien palauttaminen alkuperäiseen sävyyn oli se juttu, joka viritti asunnon hengen oikealle taajuudelle, Anni kuvailee.

Hänen oma kotinsa puhuu kauniilla tavalla pelkistetyn estetiikan, säilyttämisen ja kestävien valintojen puolesta. Perinnemaalein maalatut kivipinnat ja laualattiat kuluvat kauniisti. Yhtä tärkeää kuin millä asiat näyttävät nyt, on se, millä ne näyttävät vuosien päästä. ■

Annin yritys Maamusta teki aiemmin myös huonekaluentisointia. Ikkunasyvennyksen tuolin sekä kaikki kodin talonpoikaishuonekalut, Anni on kunnostanut itse.

Annin kotona on vain muutama uusi esine. Kirjapinon päällä patsastelee Artekistä hankittu Vitran puunukke. Rannoilta kerätyt kivet, korallit ja simpukat ovat puolestaan löytäneet paikkansa japanilaisesta riisikulhosta.

Japanilainen käsite wabi-sabi nousee väijäämättä mieleen, kun katsoo kuluneiden pintojen epätäydellistä kauneutta.

Kauniit kiviseinät toimivat itsessään taideteoksina, eikä seinille ole muutamaa peiliä ja kehystettyä postikorttia lukuun ottamatta ripustettu mitään.

Pellavaöljymaalilla maalattujen peiliovien pinta taittaa valoa kauniisti.

"Estetiikka ei ole minulle ainoastaan sitä, miltä asiat näyttävät. Tärkeää on myös, miltä ne tuntuvat ja miten ne vanhenevat", Anni kuvailee.

Anni kokee, ettei hän oikeastaan suunnitellut kotinsa remonttia, koska hän teki valinnat asunnon ehdoilla, sitä kuunnellen. Ulla Procopén teekannu on kirpputori löytö ja riisikupit Artekistä.

